

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lvcæ Pinelli Societatis Iesv Theologi, De Virtute Sev
Energia, & admirandis Sacrosanctæ Missæ effectibus,
Libri Duo**

Pinelli, Luca

Coloniæ, Anno M.D.CVIII.

VII. De virtute & effectibus Sacrificij Missæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46295](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46295)

*De virtute & effectibus Sacrificij
Missæ.*

CAP. VII.

Primò, Sacerdos Missam legēs, modò
 sit in statu gratiæ, eamque legat de-
 bitis obseruatis circumstantijs, mereri
 potest, & augmētum acquirere tam gra-
 tiæ in hoc mundo, quàm gloriæ in cęlo:
 potest idem satisfacere pro pœnis pec-
 catorum commissorū; & demum diuer-
 sas gratias ac beneficia, pro quibus orat
 in Missa, impetrare. Ratio est: si enim
 homo iustus pro omnibus bonis operi-
 bus, quæ facit more debito, meretur, sa-
 tisfacit, ac cœlestia dona consequitur,
 quanto plus iustus Sacerdos merebitur,
 hoc Sacrificium offerendo, quo di-
 gnus; aut Deo acceptius esse nullum
 opus potest? Et confirmatur hæc ra-
 tio. Si enim Sacerdotes tam sub Lege
 Naturæ, quàm sub Lege scripta Sacri-
 ficiorum oblatione tria hæc consequi
 ac impetrare potuerunt, multo magis
 id potuerunt Sacerdotes Legis gratiæ,
 ac noui Testamenti, quorum Sacrificiū
 infinitis modis est dignius ac efficacius
 omni-

omnibus antiquis. Notandum verò hic est, non posse Sacerdotem Missam legēdo alteri meritum, quod sibi acquirit, communicare, quemadmodū pro alijs potest satisfacere, ac fauorem cœlestem impetrare. Idem dicendum de omnibus operibus meritorijs, satisfactorijs, & impetratorijs, quorum duo posteriora communicari alteri possunt; meritum verò communicari non potest.

Secundò, Sacrificium hoc per se singularem vim & efficaciam habet impetrandi omnia ea, quæcunq; in eius oblatione postulaueris. Et præterquã quòd in hanc sententiam vnanimiter omnes Theologi conspirant, confirmatur quoque communi Ecclesiæ consuetudine, quæ in omnibus necessitatibus, persecutionibus, bellis, ac pestilentijs, vt liberetur, ad hoc Sacrificium recurrere consuevit. Idem confirmant quoq; sancti Patres, veluti Dionys. de Ecclesiast. Hierarchia cap. 3. Clem. lib. 8. Constit. Cyrillus Hierosol. Cath. 5. alijsq; complures. Idem etiã ipsa ratio corroborat. Orationi enim proprium est, gratiam
à Deo

à Deo impetrare. Iam si cum ipsa Oratione coniunctum sit aliquod opus Deo gratum, dubium non est, quin facilius ac efficacius à cælesti Patre quod flagitatur possit obtineri. Cùm igitur constet, Sacrificium Missæ opus esse Deo gratissimum, sequitur quoque, Orationem cum eo cõiunctam efficacissimam esse, ad quamlibet ab eo gratiam ac fauorem impetrandum. Adde, quòd in hoc Sacrificio (vt dictum est supra ca. 4.) principalis offerens est ipse Christus, cui nihil vnquam negauit Pater cælestis, sed omnia posuit in manu eius. Vnde cõsequens est, hoc Sacrificium per se, mediante intercessione tanti offerentis, ad impetrandum, quod postulaueris, aptissimum & efficacissimũ esse. Dices: Quòd si ita se res habet, iam quicquid in Missæ Sacrificio petimus, semper à Deo nobis dari ac concedi sequeretur, cùm tamen contra fieri sæpissimè soleat, vt quæ in hoc Sacrificio petimus, nõ obtineamus. Respõdeo: Ideo dictum esse, hoc Sacrificium aptum esse per se efficere, vt impetres quicquid in eo petieris. Vnde si interdum contingit, aliquem nõ impetrare

trare
per
de
quod
priu
tia: S
te, vt
dign
minu
expe
cõce
man
min
C
scili
Sacr
grat
tur
lia,
tion
Sacr
Vid
vera
quer
quid
grat
den

trare quod petit, vel ideo fit, quod non per omnia rectè sit dispositus, vel aliudè accedat impedimentum, aut sanè, quod id nō expediat ad communem vel priuatam alicuius vtilitatē. Verbi gratia: Si legatur Missa pro aliquo infirmate, vt is recuperet sanitatem, quanquam dignus sit, qui voti fiat compos; nihilominus tamen Deus, qui prouidet id non expedire, vel eius causa, vel aliorū, non cōcedit, quod petitur: cū, quo ad animam, interdum satius sit infirmari hominem, quàm vel optimè valere.

Circa primam gratiam dubitatur, an scilicet impetretur ei, pro quo offertur Sacrificium Missæ. Per primam autem gratiam intelligimus eam, qua iustificatur peccator, delentur peccata mortalia, & homo ad attritionem & contritionem prouocatur. Qui effectus sunt Sacramentorū Baptismi & Pœnitentiæ. Videtur autem partem affirmatiuā esse veram. Vnde S. Concil. Tridētinum, loquens de Sacrificio Missæ: Huius (inquit) quippe oblatione placatus Dominus, gratiam & donum Pœnitentiæ concedens, crimina & peccata etiam ingentia

C

dimit-

Ora-
s Deo
cilius
flagi-
con-
e Deo
ratio-
imam
ac fa-
n hoc
prin-
ui ni-
s, sed
e cōse-
medi-
s, ad
aptif-
Quod
Missæ
nobis
amen
quæ in
amus.
Sacrif-
vt im-
Vnde si
impe-
trare

DE S. MISSA

dimittit. Peccata autem mortalia citra gratiæ infusionem non remittuntur. Itē in Canone Missæ dicitur: Hoc Sacrificiū offerri pro redemptione animarū nostrarū. Multis etiā alijs in Orationibus Ecclesia, mediāte hoc Sacrificio, remissionem petit omniū peccatorum. Unde sequitur, si hoc Sacrificium aptum non esset ad conferendam aut impetrādam gratiam & remissionem peccatorum, Ecclesiam quoq; talia nō postulaturam. Ad dubium ergo respondeo, & dico: Sacrificium Missæ, etsi infinitum sit, etsi principalis offerens in eo sit Christus, etsi demum quod offertur valoris sit infiniti; tamen per se, & ex sua natura non conferre primam gratiam, neque peccata mortalia remittere, neque iustificare peccatores. Ratio est: Quia hoc Sacrificium à Christo non est institutum ea lege & promissione, qua Sacramenta Baptismi & Poenitentiae,

Dico secundò: Sacrificium Missæ primam nobis gratiam & remissionē peccatorū impetrare posse mediāte, id est, per id impetrando debitam dispositionem ad talem effectum consequendum, quæ

quæ
tia. H
lium
minu
Poen
pecc
dam
nes T
dist.
ior q
tantu
S. Di
tiæ a
illi,
suffi
firma
sit,
est:
impe
uert
terit
conf
cat,
peru
bran
man
ex a

LIB. PRIMVS.

que scilicet est Contritio vel Pœnitentia. Et hoc respicit S. Tridentinũ Concilium loco citato, vbi dixit, placatũ Dominum (hoc Sacrificio) gratiam & donũ Pœnitentiæ cõcedere, ad remissionem peccatorum, & iustificationem obtinendam. Hanc doctrinam confirmant omnes Theologi, puta, S. Thomas in 4. dist. 12. q. 2. Durandus in 4. q. 4. Maior q. 1. Soto d. 13. q. 2. art. 1. & alij, qui citantur à Suarez Tomo 3. disp. 79. sect. 3. §. Dico quartò. Idem de augmento gratiæ affirmo, id est, Sacrificium Missæ illi, pro quo offertur, impetrare potest sufficiens & efficax adiumentum, quo firmatus, talem perficere actionem possit, per quam in gratia crescat. Ratio est: Si enim gratiam & adiumentum impetrare potest peccatori, vt conuertatur, multo magis id præstare poterit Iusto, qui iam in statu gratiæ est constitutus, vt videlicet in eâ crescat, mediante exercitio bonorum operum. Sacerdos porro, qui celebrando sibi ipsi Missam applicat, primam gratiam nonnunquam recipit, & ex attrito fit contritus: Sed hoc non

provenit absolutè hinc, quia Missam eorum
 offert pro se ipse; sed quia in illa cõmun-
 nicat, sanctissimum Eucharistiæ Sacra-
 mentum recipiendo. Omni enim Sacra-
 mento proprium est conferre gratiam
 ubi nullum obstat impedimentum. 12. c. 2.

Alterum dubium est de peccatis ve-
 nialibus, an ea per Missam remittantur
 & quando? Hic certum est, Sacrificium
 Missæ efficax esse ad remissionem pec-
 catorum venialium; si enim adiumen-
 tum impetrare peccatori potest ad re-
 missionem peccatorum mortalium, v-
 paulo ante dictum est, multo plus vale-
 bit in venialibus. In eadẽ sententia sunt
 SS. Patres, quemadmodum videre est in
 Consecratione dist. 2, cap. Vtrum sit
 figura, cap. Iteratur, & cap. Quid sit sa-
 crificium: ubi dicitur, Missæ Sacrificium qui-
 tidie offerri, quia peccamus quotidie
 scilicet venialiter. Et Concil. Trid. ca-
 2. sess. 22. apertis verbis asserit, hoc Sa-
 crificium offerri pro fidelium vivorum
 peccatis, ubi proculdubio de peccatis
 venialibus loquitur: & c. l. dicit, quod
 per hoc Sacrificium applicemus nobis
 virtutẽ passionis Christi, in remissionem
 eorum

eorum, quæ à nobis quotidie committuntur, peccatorum, scilicet venialium; adeo ut hac de re nulla restet amplius cōtrouersia, sed de modo duntaxat dubitetur. Melchior Canus de Locis libr. 12. c. 23. ad 9. & Cordubens. lib. 2. q. 3. notab. 4. existimant, per Missæ Sacrificium ijs remitti peccata venialia, pro quibus illud offertur ex opere operato, id est, ex sua natura, etiamsi is nullum actum faciat Pœnitentiæ, nisi tamen ipsemet opponat impedimentum, id est, nec actualiter, nec virtualiter in ijs peccatis venialibus sibi complacet: si enim talis adsit complacentia, tum ne in Sacramēto quidem Pœnitentiæ peccata venialia remittuntur. Ratio est: si enim aqua lustralis peccata delet venialia, multò magis id præstabit hoc Sacrificiū, quod multo maioris valoris est, & efficacix. Alij affirmāt, in Sacrificio Missæ ex opere operato, id est, immediatè & per se peccata venialia non remitti. In his est Soto, in 4. dist. 11. q. 2. art. 5. Lindanus li. 4. Panopl. cap. 51. Pighius lib. 2. de Eccl. Hierarch. c. 5. & 6. Caietanus Opusc. de Missa q. 2. & alij plures, & ad rationem

ante allatam respondent, quòd certum non sit, homini per aquam lustralem, aliaq; Sacramentalia (quibus scilicet improprie Sacramenti nomen tribuitur) peccata venialia remitti, si non alia simul actio virtutis ad obtinendam remissionem pro venialibus interueniat, aut concurrat. Respondeo ergo: Et si vtraq; sententia videatur esse probabilis, magis tamen videri consentaneum, venialia peccata deleri per actionem aliqua virtutis cõtrariã. Peccatũ enim veniale etiã suo modo animã aliqua labe aspergit, ad quã eluendã necessariũ est, vt perficiatur anima per virtutẽ veniali peccato aliquo modo oppositã. Et quia per Missæ Sacrificiũ facilẽ talẽ nobis acquirim⁹ dispositionẽ, hinc est q̄ illi etiã remissio peccatorũ venialiũ attribuatur.

Quærat aliquis, possitne Deus facere, vt per hoc Sacrificium etiam illi, pro quo offertur, peccata venialia, nullo alio eius actu interueniente, remittantur. Respõdeo: Imò posse, sed factum id esse nusquam reperiri. Quærat deinde alius, semperne hanc dispositionẽ & actionẽ nobis acquirat hoc Sacrificium, quæ necessa-

cessa

cessa
Resp
leues
Missæ
eos d
ius S
miss
etiar
offer
rant
ius S
proc
Miss
adm
legi
quo
tion
veni
stitu
eanc
cũ i
nial
mis
Sua
T
cap
net

cessaria fit ad peccata venialia delēda
 Respondeo: Quòd ita, quia tales culpæ
 leues sunt, & homo, pro quo offertur
 Missa, Deo gratus est. Dico vltorius, non
 eos duntaxat, pro quibus fit oblatio hu-
 ius Sacrificij, effectum hūc consequi re-
 missionis peccatorum venialiū, sed oēs
 etiam illos, qui aliquo saltē modo sunt
 offerētes, quales sunt omnes ij, qui ope-
 rantur, & concurrunt ad oblationē hu-
 ius Sacrificij; puta, qui (vti dictū est c. 4.)
 procurant vt legatur Missa, qui legenti
 Missam stipendium solunt, sacrificiū
 administrant, Missam audiunt, vel ipsi
 legūt: singuli illorum offerētes Deo id,
 quod de Missa ad eos pertinet, cū inten-
 tione (minimum virtuali) peccatorum
 venialium remissionē obtinendi, si con-
 stituti sint in statu gratiæ, infallibiliter
 eandem consequūtur: ista enim oblatio
 cū intētionē remissionis peccatorū ve-
 nialiū est dispositio sufficiens ad talē re-
 missionem obtinēdam: veluti existimat
 Suarez Tom. 3. dist. 79. sect. 5. sub finem.

Tertium dubiū, quod occurrit in hoc
 capite, est de pœna tēporali, quæ rema-
 net post remissam culpā, quam certū est

(quemadmodum etiam idem affirmat S. Concil. Trid. sess. 6. c. 14.) per Pœnitentiæ Sacramentum non semper penitus tolli, sed vel in hac vita, mediantibus operibus pijs ac satisfactorijs, vel in altera, per ignem scilicet Purgatorij tolli ac remitti. Quæritur nunc, an Missæ Sacrificium habeat vim pœnam dictam tollendi, & quomodo? Ad quod respondeo, communem sequens Theologorum sententiam, per hoc Sacrificium absque omni dubio remitti vel totam pœnam, vel aliquam temporalis pœnæ partem, idque (vti loquuntur Theologi) ex opere operato, id est, per se, & immediate, nulla alia actione eius personæ, cui Missa applicatur, interueniente. Vnde S. Thomas in 3. part. q. 79. art. 5. dicit, hoc Sacrificium habere vim satisfactiuam directè ex sua institutione. Quæ sententia confirmatur: Quemadmodum enim fieri potest, vt aliquid mihi remittatur de tali pœna ex eo, quod alius quispiam mihi applicet suam Satisfactionem, etiam si id ego ignorem, neque vllam eius rei causa actionem exerceam: (satis enim est, si nullum duntaxat obijciam impedimen-

time
cium
sti et
quid
per v
cede
Chri
plica
Pi
huius
oper
pote
nis. I
Tho
cio M
pœn
nis e
semp
Sacr
petri
næ, c
tis. R
lud t
fit, v
nem
per
gon

dimen-

LIB. PRIMVS.

timendum:) ita etiam per hoc Sacrificium, quo mediante satisfactiones Christi ei, pro quo offertur, applicantur, aliquid de poena temporali remittitur; idque per viam quasi solutionis, in solutione cedentibus satisfactionibus Passionis Christi, quae per hoc Sacrificium illi applicantur.

Præter dictam poenam, quae virtute huius Sacramenti remittitur ex opere operato, (vt dictum est,) obtineri etiam potest remissio per modum impetrationis. Ipsemet me interpretabor. Dicit S. Thomas loco citato, mediante Sacrificio Missæ, ex opere operato, remitti poenam temporalem, pro ratione deuotionis eius, cui applicatur, atque hinc non semper totam poenam remitti. Dico nunc, Sacrificium Missæ habere virtutem impetrandi relaxationem aut vniuersæ poenæ, quæ restabat, vel saltim alicuius partis. Ratio est: Cum enim Sacrificium illud natura sua sit impetratorium, hinc fit, vt per hoc, quod producit remissionem poenæ ex opere operato, non etiam perdat virtutem & vim impetrandi. Ergo maiorem etiam remissionem poenæ

C 5

tempo-

temporalis per modum impetrationis potest producere. Iam verò an secunda hæc poenæ remissio, quæ fit scilicet per modum impetrationis, mediâte hoc Sacrificio, fiat immediatè, etiâ nulla alia eius, qui eam obtinet, interueniente actione; an verò mediâte (quod magis est probabile, quatenus scilicet per hoc Sacrificium vim cõsequimur ac robur spirituale, ad facienda opera Poenitentia, quibus pro poena temporali satisfaciamus) non est huius instituti inquirere, satis est, si, mediante hoc Sacrificio, etiam per viam impetrationis peccatorum veniam sciamus obtineri. Quartum dubium est de bonis ac commodis temporalibus, an videlicet ea per virtutem Sacrificij Missæ obtineri possint? Ex vna parte, quia res viles sunt, non videntur esse dignæ, vt pro ijs consequendis diuinum hoc Sacrificium, in quo continetur ipse Christus, Deus & homo, offeratur: Ex altera verò parte, videmus communi Ecclesiæ consuetudine per vniuersum Christianum orbem receptum esse, vt Missæ offerantur pro infirmis, ad recuperandam sanitatem, ad

plu-

pluuiam, aeris serenitatem, & similia
 obtinenda. Ex qua consuetudine, duo
 colligi possunt. Primò, non esse in-
 conueniens, offerre Missæ Sacrificium
 pro obtinendis bonis temporalibus.
 Secundò, hoc Sacrificium habere vim
 & virtutem, ista ac similia bona nobis
 impetrandi: alioquin enim ad obtinen-
 da ea Ecclesia non vteretur. Ad dubium
 ergo respondeo, : In confesso esse apud
 omnes Doctores, offerri posse Sacrifi-
 cium Missæ ad obtinenda bona tempo-
 ralia: qualia sunt, sanitas corporis, pax,
 prouentus fructuum terræ, & similia.
 Quæ res, præterquam quòd ex Ecclesiæ
 consuetudine satis constet, etiam San-
 ctorum Patrum sententia confirmatur,
 vt Ioannis Chrysoctomi Hom. 67. in
 Ioann. Augustin. libr. 22. de Ciuit.
 cap. 28. item autoritate Concilij Tri-
 dent. sess. 22. cap. & Can. 3. Rationi
 in contrarium obiectæ responderetur,
 bona temporalia semper petenda esse
 ad gloriam & cultum Diuinum prome-
 rendum, & proinde non esse conueni-
 ens, si pro ijs obtinendis S. Missæ Sacri-
 ficium offeratur. Si quæras, quomodo

mediante hoc Sacrificio bona temporalia obtineantur? Respondeo, per modum impetrationis: cum enim in isto Sacrificio offeratur Christus, cui nihil vnquam negatum fuit à Patre cœlesti, facile impetratur, quod iustè petitur, id est, quod petitur ad gloriam Dei, & animarum salutem promouendam.

Quid ad percipiendos fructus & effectus S. Missæ requiratur.

CAP. VIII.

Agimus hîc de effectu, qui prouenit ex Sacrificio Missæ ex opere operato, qui consistit in remissione peccatorum, & Satisfactione pro pœna, quam sustinere quisq; debet pro peccatis præteritis. Qua de re actum fufius est capite præcedenti in declaratione tertij dubij.

Primo igitur necessarium est, vt Sacerdos celebrans, Missam, eiusque fructus alicui applicet ex sua intentione: cum enim Sacerdos Myfteriorum Diuinorum sit dispensator, hinc est, vt huius Sacrificij effectus referatur ad eum, cui à Sacerdote Missa illa applicatur.

Hic duo dubia se obijciunt. Primum

est.